

E dimineată și Luca tocmai își pescuiește ultima bucățică de ciocolată din cereale, fără să bănuiască măcar că sărbătoarea Crăciunului e în pericol.

Pe coronița de Advent din centrul mesei ardeau deja trei lumânări roșii, în Calendarul de Advent mai erau atârinate doar câteva pachețele nedesfăcute, iar mama și tata intraseră deja în stresul de pe ultima sută de metri înainte de Crăciun.

– De ce trebuie să mă ocup eu de cadoul pentru mama ta? întrebă Julia Klingsöhr, mama lui Luca, pe un ton iritat. Am deja o listă lungă cât o zi de post cu lucruri pe care trebuie să le fac.

– Pentru că tu știi mai bine ce-și doresc femeile, răspunse Victor, tatăl lui Luca, fără să ridice privirea din încâlceala de cabluri cu care se chinuia de jumătate de oră, ca să le transforme la loc în șiraguri de luminițe funcționale.

Doamna Klingsöhr scoase un pufnet drept răspuns și începu să strângă micul dejun.

– Îmi mai dai un bol de cereale cu ciocolată? întrebă Tina, privindu-și mama cu cei mai inocenți și mai mari ochi verzi, care ar fi înmuiați până și inima unui director de școală foarte sever.

Luca zâmbi fără să vrea. Deși sora lui mai mică avea doar nouă ani, știa foarte bine ce-și dorește – și, mai ales, cum să facă să primească asta.

– Bine, cedă doamna Klingsöhr, dar apoi trebuie neapărat să plecăm. Mai am de făcut o grămadă de drumuri și, cum azi e ultima sâmbătă dinainte de Crăciun, orașul va fi super aglomerat.

Tina își turnă o porție uriașă de cereale în bol și apoi adăugă lapte.

– Abia aștept să vină Crăciunul, spuse ea plescăind din buze și privindu-și fratele cu entuziasm.

Acesta ridică din umeri.

– Atunci când vom merge iar în biserica plină de oameni, apoi vom mânca prea mult, vom cânta de o mie de ori „Noapte de vis” și apoi o să stăm o veșnicie a doua zi la cafea la bunicul și bunica?

– Și tu ce-ai de ești cu fundul în sus? întrebă Tina, răsucindu-și la spate șapca pe care o purta mereu ca să nu-i vină în ochi părul lung și negru.